

δλον ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ τότε διατί οἱ ἀμφικτύονες εἰδικῶς ἠδύναντο νὰ κληθῶσιν: Ἑλλήνες; Κατὰ τὸ παράδειγμα ἐτέρων ἐπιστημόνων, ὁ Χόλμιοις (Griech. Gesch. I. σελ. 270.) ἐξηγεῖ τοῦτο διὰ τῆς ἐν τῷ συνεδρίῳ συμμετοχῆς καὶ τῶν κατοίκων τῆς ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου μνημονευομένης ἐν Φθιώτιδι Ἑλλάδος, διὸ καὶ προϋποτίθηναι ὅτι ὁ Δελφικός σύνδεσμος ἐκρησσίμευεν ὡς πρώτη ἐστία τῆς εξαπλώσεως τοῦ ὀνόματος τῶν Ἑλλήνων, καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τὴν προϋπόθεσιν ταύτην τοῦ Χόλμιοις. Ἐν τῷ ἀμφικτυονικῷ συνεδρίῳ ἀείποτε ἐπικράτει, ἰσοτῆς μεταξὺ πάντων τῶν μελῶν αὐτοῦ. Πῶς δὲ δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἐν αὐτῷ ἐπικρατίᾳ ἐνός καὶ μόνου μέλους, τοὔτεστι τῶν Θεσσαλιωτῶν Ἑλλήνων; πῶς δὲ νὰ παραδεχθῶμεν ὡς συνέπειαν τῆς ἐπικρατήσεως ταύτης τὴν παραδοχὴν ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν, ἢ καὶ ἐπιβολὴν αὐτοῖς τοῦ ὀνόματος τῶν Ἑλλήνων: Ἡ διττὴ ὀνομασία: συνέδριον τῶν Ἑλλήνων καὶ: συνέδριον τῶν Ἀμφικτυόνων ἐξηγεῖται νομίζομεν διὰ τοῦ ὅτι ἡ λέξις Ἑλλήνες κατὰ σημασίαν δὲν διέφερε τῆς λέξεως: Ἀμφικτύονες καὶ περιοικοί. Εἶνε ἄξιον προσοχῆς ὅτι καὶ οἱ Σελῶι, ἥτοι Ἑλλοί, ἐν τῇ κλαδικῇ ὑποδείξει τοῦ Ὁμήρου (11.233 ἀμφὶ δὲ Σελῶι σοὶ ναίουσι) κατ' εὐθείαν ἐκλήθησαν ἄνθρωποι οἰκοῦντες περίξ τοῦ ἱεροῦ τῆς Δωδώνης. Περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς διασαφύσεως τοῦ ὀνόματος τῆς Δωδώνης Ἑλλά (ἐξ οὗ Ἑλλοί;) ἢ Ἑλλοπίν, θὰ εἰπώμεν τὰ δέοντα κατωτέρω.

Ἐκ πάντων τούτων καταφαίνεται ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐσήμαινε χώραν κυκλοῦσαν γινωστὸν κέντρον. Εἶδομεν 1) τὸ γεγονός ὅτι Ἑλλάς ἐκαλεῖτο ἢ Ἰταλία, πιθανῶς καὶ ἡ Σικελία, καὶ ἡ Μικρασιατικὴ παραλία, ἐνὶ λόγῳ αἱ σπουδαιότερα τῶν κυκλοουσῶν τὴν Ἑλλάδα χωρῶν, οἰκούμεναι ὑφ' Ἑλλήνων, 2) Ἑλλήνες

ἐκαλοῦντο οἱ κάτοικοι τῶν βασιλείων, τῶν κυκλοῦντων τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν, οἱ καλούμενοι Ἀμφικτύονες = κύκλῳ οἰκοῦντες, 3) ἐν Σπάρτῃ καὶ Ἡλίδι ἐκαλοῦντο Ἑλλήνες ὠρισμένη μερὶς τῶν κατοίκων, πιθανῶς ἐξαρτωμένων ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω δύο πόλεων, τῶν περιοίκων, αἱ ὑποθέσεις τῶν ὁποίων ἐδικάζοντο ὑπὸ ἰδιαίτερου δικαστοῦ (ἐλλανοδίκου) 4) ἡ φράσις: καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, ὑπεδύλου τὸ ὅλον χώρας τινός, διηρημένης εἰς δύο τμήματα, τὸ μέσον τμήμα τῆς χώρας (μέσον Ἄργος) καὶ τὰ περίξ αὐτῆς (Ἑλλάς). Λεῖψανα τῆς τοπικῆς ταύτης ὀνομασίας παρατηροῦμεν ἐν τῷ Ἄργει, τῷ κέντρῳ τῆς καλουμένης Ἀμφιλοχίας τ. ε. χώρας κύκλῳ κειμένης καὶ ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ Ἄργει. Τὸ δεύτερον τοῦτο Ἄργος, ὡς γνωστὸν, ἀπήρτιζε κυρία κτῆσις τοῦ ἐπικρατοῦντος βασιλείου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς συμμάχους πόλεις. Ἀκριβῶς οὕτω καὶ τὰ κέντρα τῶν ἄλλων κρατῶν, ὡς φερ' εἰπεῖν τῆς Θεσσαλίας, Σπάρτης καὶ Ἡλίδος, ἐμορφώθησαν ἐξ ἐπικρατησίδος πόλεως, περίξ τῆς ὁποίας ἔκειντο αἱ τῶν περιοίκων πόλεις. Ἐντεῦθεν, νομίζομεν, ἐξηγεῖται καὶ ὁ ὄρος: Ἄργος. Προσεγγίζομεν αὐτὸν εἰς τὸ στανκριτικὸν ρῆμα arg = προσκτάσθαι, ἐπιτυγχάνειν. Οὐχὶ μάτην ὡς γενάρχη τῶν Ἀργείων ἐθεωροῦντο ὁ Φορωνεύς (ἐπωφελοῦμενος τῶν ἐσόδων ἢ ἐράνων ἐκ τοῦ φορὰ ἢ φόρος καὶ ὀνίνημι) καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Κερδῶ. Ἡ ἀρχαία ριζικὴ σημασία τῶν λέξεων: Ἄργος καὶ Ἀργεῖοι ἀντενακλᾶτο εἰσέτι καὶ ἐντῇ παροιμίᾳ: Ἀργεῖοι φῶρες, ἥτις ὅλως ὀδίκως ἀνεφέρετο εἰς τοὺς Ἀργεῖους, καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς κομικοὺς ποιητὰς νὰ διασύρῳσι τὸ πάθος διήθεν τῶν Ἀργείων πρὸς πρόσκτικτον ξένων ἀγαθῶν.

Κατὰ ταῦτα τὸ Ἄργος ἐσήμαινε κτῆσιν, ἰδιοκτησίαν, ἰδίαν γῆν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Ἑλλάδα = τὴν ὑποχείριον γῆν. Ἐν ἐτέρῳ δωρικῷ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Σήμερον, Κυριακὴν τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, εἰσερχόμεθα εἰς τὸ Τριώδιον, εἰς τὸν πρόδρομον, εἶνε ἀληθές, ἢ πρόδρομον τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς, ἀλλὰ πρόδρομον τρελλὴν καθ' ὁλοκληρίαν, ἀναπολοῦντα ἡμῖν τὰ Διονύσια τῶν ἀρχαίων. Ὁ ἱερός εὐαγγελιστῆς Λουκᾶς ἀφηγηθήσεται ἡμῖν σήμερον ἀπ' ἀμύμονος διὰ τοῦ ἱεροδιακόνου, ἀναγινώσκοντος καλῶς, ἢ κακῶς ἀδιάφορον, τὴν παραβολὴν τῶν δύο ἀνθρώπων, οἵτινες ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερόν προσεῦξασθαι, ὧν ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος Τελώνης, ὁ ἐγωῖσμος δηλ. καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη. Καὶ ὁ μὲν εἷς, ὡς γνωστὸν, εὐχαριστεῖ τῷ θεῷ, ὅτι οὐκ ἔστι ὡς περ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἔρπαγες, ἄδικοι, μοιχοὶ ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης, ἐνήστευε ὁ ἄνθρωπος δις τοῦ σαββάτου, ἀπεδεκάτει πάντα ὅσα ἐντὺτο, ὁ δ' ἕτερος, ὁ δυστυχὴς τελώνης, ὁ ὑπὸ πάντων ἀμαρτωλὸς θεωρούμενος ἀλλὰ καὶ πρὸ παντὸς ὑπὸ τῆς ἰδίας συνειδήσεως, ἡ δὲ συνειδή-

σις εἶνε ὁ ὑπέρτατος κριτὴς τῶν ἡμετέρων πράξεων, μακρόθεν ἐστὼς οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι, ἀλλ' ἔτυπεν, ἠδύναντο ὅμως καὶ νὰ μὴ τύπη, εἰς τὸ στῆθος αὐτοῦ λέγων: Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Καὶ ταῦτα μὲν οἱ δύο οὗτοι ἄνθρωποι, ἢ μᾶλλον ὁ εἷς ἄνθρωπος ἐν δυσὶν αὐτοῦ χαρακτήρεσιν. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εἰπὼν τὴν παραβολὴν ταύτην, προσετίθει: «Λέγω ὑμῖν. Κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ ἐκεῖνος, ὁ Φαρισαῖος δηλαδὴ. Ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἐαυτὸν ταπεινωθήσεται: ὁ δὲ ταπεινῶν ἐαυτὸν ὑψωθήσεται».

Διὰ τῆς βραχείας καὶ ἀφελούς ταύτης παραβολῆς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς παρέστησεν ἔνθεν μὲν τὸν υπερποτικὸν χαρακτήρα τῶν πρὸς ἐπίδειξιν μᾶλλον τὰ τῆς θρησκείας ποιούντων καὶ ἐν γένει ἀγαθοεργούντων, ἔνθεν δὲ τὸν τὸ γνῶθι σαυτὸν ἐν νῷ ἔχοντα μαρτοφροσύναν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ μετανοοῦντα: Εἶνε γνωστὴ δὲ ἡ σημασία τῆς μετανοίας ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ. Ἐντεῦθεν δὲ τὸ τροπάριον, ὅπερ ψάλλεται σήμερον λέγει: «Τῆς μετανοίας ἀνοιξὸν μοι πύλας, Ζωοδότα: ὁρθεῖται γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς καὶ τὴν ἀγιάν σου, καὶ πρὸς φέρων τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον: ἀλλ' ὡς οἰκτιρῶν κάθαρον εὐσπλαγχνῶ σου ἐλέει».

Ἄλλ' ἐνῷ ταῦτα ἡ Ἐκκλησία ψάλλει, οἶονεὶ προεισαγωγικὰ τῆς νηστείας τῆς προτασσομένης τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστά-

βασίλειφ τὸ : μέσον Ἄργος ἐκάλουν ἀπλῶς Μεσσοάνα, διὸ καὶ τὸ ὄνομα ἤλκις, Εἰλκις (ἐκ τοῦ θέματος Fal— ἴδε ἑάλων, ἀλίσκομαι. Ἡούχιος : γνλεώμενοι, κατεχόμενοι) κατὰ πάντα συμπίπτει πρὸς τὴν λέξιν: ἄργος. Σχετικῶς δὲ πρὸς τὴν λέξιν Σπάρτα, ἄξιον προσδοκῆς τινος τυγχάνει ἡ σημασία τοῦ σανσκριτικοῦ ῥήματος spar, μετοχὴ ἀορίστου χρόνου sprita=σῶζειν, ἀλλά καὶ κατακτᾶσθαι, ἐπιτυγχάνειν.

Ἐπιστρέφωμεν εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἀχιλλέως. Αὐτὸ μετὰ τῆς χώρας, ἣν ἐμελλε νὰ διατρέξῃ ὁ Μενέλαος πρὸς ἄθροισιν δώρων, ἔχει τοῦτο τὸ κοινὸν ὅτι περιλαμβάνει οὐ μόνον Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ Ἄργος ἐν τοῖς ὁρίοις αὐτοῦ. Ἡ περιγραφή τοῦ βασιλείου τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῷ οὕτω καλουμένῳ καταλόγῳ τῶν νεῶν (B. 681) ἄρχεται διὰ τῶν λέξεων : Νῦν αὖ τούς, ὅσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον. Κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους, ἐν τῷ χάρτῃ τῆς Ἑλλάδος, οὔτε Ἄργος τοιοῦτον, οὔτε Ἑλλάς ἐδεικνύετο. Καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα ὑπῆρξεν ἀμφιβολία, ἂν ἔδει δηλαδὴ ὑπὸ τὰ ὀνόματα ταῦτα νὰ νοηθῶσι πόλεις καὶ κτῆσεις ἢ ὅχι (ἴδ. Στραβ. IX 431, 432). Ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἡ φράσις δι' Ἑλλάδος εὐρυχώροιο (I. 478) οὐδεμίαν ἐπιτρέπει ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ὅτι γίνεται λόγος περὶ κτῆσεως. Ἐκ τῆς πόλεως Ἄργους ἐν Θεσσαλίᾳ οὐδὲν ἔμεινεν ἵχνος, ἀλλὰ καὶ πόλις τοιαύτη ἢ κτῆσις δὲν ὑπῆρξε. Διὰ τοῦτο τινὲς τῶν σχολιαστῶν ὡς καὶ ἡμεῖς κατέφυγον εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ἡ λέξις ἄργος εἶνε ἐπιθετον καὶ σημαίνει πεδῖον (Στραβ. IX. 5, 6 σελ. 431). Ἐπὶ τίνος ἐβασίευσεν κατ' ἀρχὰς ἡ ἐτυμολογικὴ αὕτη ὑπόθεσις εἶνε ἄγνωστον, ἀλλ' ὅπως δῆλοστον οὐδεὶς θὰ μεμφθῇ ἡμᾶς, ἂν ἀντικαταστήσωμεν αὐτὴν διὰ κρείττονος καὶ πιθανωτέρας.

Ἦδὴ ἐμνημονεύσαμεν τινων τῶν ἀποδείξεων δι' ἃς ἡ σημασία τῆς λέξεως ἄργος=ἀπόκτνεις, κτῆμα,

σεως τοῦ Σωτῆρος, ὁ κόσμος κυριολεκτικῶς τρελλαίνεται, παντὸς εἶδους διασκέδασις διοργανῶν μέχρι κραυγῆς πολλάκις. Μεταμφιέζεται, προσωποδοφορεῖ, χορεύει, μεθύει. Ἰδοὺ ἡ ἀπόκρως ἐν δυσὶ λέξεσιν.

* *

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Maxime du Campe. ἡ ὑποδοχὴ τοῦ διασχήμου κριτικοῦ καὶ φιλολόγου, διευθυντοῦ δὲ τῆς «Revue des deux Mondes» F. Brunetiere ἀναβληθεῖσα προὔκειτο νὰ τελεσθῇ τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ μετὰ πάσης ἐπισημότητος καὶ ἐν πληθούσῃ συνδρομῇ, διότι τὰ ἐκδοθέντα εἰσιτήρια ἦσαν πάμπολλα.

Προκειμένου περὶ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ νέου ἀθανάτου, σημειούμεθα ὅτι ὁ γνωστὸς γηραιὸς δραματικὸς συγγραφεὺς κ. E. Legouvé ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ Χρόνῳ τῶν Παρισίων διατριβὴν περὶ τῶν οὐ πρὸ πολλοῦ γενομένων διαλέξεων ὑπὸ τοῦ κ. Brunetiere, θέμα ἔχουσιν τὴν λυρικὴν ποίησιν καὶ ἰδίᾳ τὸν Béranger, περὶ οὗ ὁ διαπρεπὴς κριτικὸς οὐχὶ λίαν εὐμενῇ ἐξήνεγκε γνώμην, ὃν ὅμως Legouvé θαναμάζει. Τῆς διατριβῆς ταύτης προτάσσεται ἐπιστολή, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν κ. F. Brunetiere, δι' ἧς ὁ γηραιὸς ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ συναδέλφῳ αὐτοῦ ἐκτίθεισιν τὴν συνδιάλεξιν αὐτοῦ μετὰ ἐκείνου, ὅστις, ὑποψήφιος ὢν ἐν τῇ ἀκα-

ιδιοκτησίᾳ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐξαρτωμένην, καί-
τοι αὐτόνομον, χώραν τῶν περιοίκων. Τὴν γνώμην ταύτην καὶ θὰ ὑποστηρίξωμεν, πολλῶ μᾶλλον διότι εἶνε δυνατόν νὰ εἰσαχθῇ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐννοίαν καὶ ἡ λέξις Φθίνω, ἐξ ἴσου ἀντιθετος πρὸς τὰς λέξεις Ἄργος καὶ Ἑλλάς. Ὁ γνωστὸς γλωσσολόγος Κόλνιτς ἐν δυσὶ πραγματείαις (American Journal of Philology VIII. 214, καὶ Die drei indischen wurzeln Kshi und ihre Verwandten im Griechischen Herz. Beitz. 18, 201) ἐξετάζει τὸ ζήτημα τίνες ἐλληνικαὶ λέξεις ἰσοδυναμοῦσι πρὸς τὸ ὁμόφθογγον σανσκριτικὸν ῥῆμα kshi, σημαίνον 1) κατοικεῖν, 2) προσκτᾶσθαι, 3) καταστρέφειν. Πρὸς τὴν πρώτην σημασίαν ἀνάγει τὰς λέξεις: κτιζω, κτίσις, ἀμφικτύονες καὶ ἄλλ. πρὸς τὴν τρίτην τὰς λέξεις φθίνω, φθίσις καὶ ἄλλ. πρὸς δὲ τὸ δεύτερον ksh i (ἄρχειν, ἔχειν ἐπὶ τινος ἐξουσίαν) ἀνάγει τὸ ἰφθίμος (πρὸβλ. ἰ-χθύς, ἰ-κτίνος, ἰ-κτις). Ἡ λέξις ἡμῶν Φθίνω δὲν δύναται ν' ἀναμειχθῇ πρὸς τὴν πρώτην σημασίαν τοῦ ksh i ἐνεκα φωνητικῶν λόγων. περὶ ὧν ἴδ. Κόλνιτς. (σελ. 205 πραγματεία ἐν Beitz). (Ἀκολουθεῖ).

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ.

Ὁ γνωστὸς καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς φιλολογίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Μονάχου Karl Krumbacher ἐδημοσίευσεν ἄρτι ἐν ἰδίῳ τεύχει Παροιμίας τοῦ μεσαιῶρος (Mittelgriechische Sprichwörter, München, 1893), ἀφιερουμένας τῷ περικλειῖ καθηγητῇ Theodor Mommsen ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τῆς διδασκαρίας αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ πολυτίμου τούτου βιβλιαρίου

δημῖα, μετέβη παρ' αὐτῷ ἵνα ποιήσῃται τὴν συνήθη ἐπίσκεψιν. Ὁ κ. Legouvé λέγει ὅτι ὑπεδέξατο αὐτὸν ἐν τῷ γραφεῖῳ αὐτοῦ, μὴ δοὺς δ' αὐτῷ καιρὸν νὰ ὁμιλήσῃ, εἶπεν τῷ ὑποψήφῳ : «Ψηφίζω ὑπὲρ ὑμῶν. Λοιπὸν καθήσατε ἐκεῖ καὶ ὁμιλοῦμεν.» Εἴτα στραφεὶς πρὸς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ καὶ δείξας αὐτῷ σελίδα ἐφ' ἧς εἶχε γεγραμμένα τινὰ προσέθηκε : «Γινώσκετε τί γράφω ; Διὰ λέξιν γενομένην παρ' ἐμοῦ πρὸ νεκρῶν καθηγητῶν, ὅπως ἀπαντήσω εἰς μέρος τι τῆς ὑμετέρας σειρᾶς τῶν διαλέξεων ἐν τῇ Σορβόνη καὶ ἀνυψώσω ποιητὴν ὃν, κατ' ἐμέ, ἀδίκως ὑπεβιβάσατε, τὸν Béranger. Δὲν εἶνε γεγονός πρωτοφανές ; Ψηφίζω ὑπὲρ ὑμῶν καὶ γράφω καθ' ὑμῶν».

Ὁ γηραιὸς συνεργάτης τοῦ Scribe ἐν τῇ ἀθανάτῳ Adrienne Lecouvreur εὐλικρινῶς προσφερόμενος ἐφήρσις μὲν ὑπὲρ τοῦ νῦν συναδέλφου αὐτοῦ, ἔγραψε δὲ ἀναιρῶν ἀβροφρόνως τὰς ιδέας αὐτοῦ περὶ τοῦ Béranger. Οὕτω προσφέρονται οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων πρὸς ἀλλήλους· ἕκαστος ἀναγνωρίζει τὴν ἀξίαν τοῦ ἄλλου καὶ διαφωνῶν πρὸς αὐτόν, δὲν ὑβρίζει, δὲν περιφρονεῖ, ἀλλὰ συζητεῖ, τ. ε. π. ἀσείει ἐπιχειρήματα, κεκτημένος τοιαῦτα. Μόνοι οἱ στερούμενοι τούτων καταφεύγουσιν εἰς τὰς ὕβρεις, ὡς συνήθως παρ' ἡμῶν συμβαίνει καὶ τούτου ἐνεκα οὐδεμίᾳ δύναται νὰ συναφθῇ συζήτησις, ἔστω καὶ ἐπιστημονικὴ, μὴ καταλήγουσα εἰς ἀντεγκλίσεις καὶ εἰς ὑβρεολογικὸν λούσιμον, ἐκ τοῦ ἀριστοφανικοῦ

(σ. 272) δι' ἡμᾶς μάλιστα, οἵτινες ἄμεσον μὲν σχέ-
σιν καὶ συνάφειαν πρὸς τὸν Βυζαντισμὸν ἔχομεν, κα-
κῇ δὲ μοίρᾳ παραγωνρίζομεν τοῦτο, γλωσσικῶς τοῦ-
λάχιστον, καὶ ἀνερχόμεθα δι' ἡρακλείου ἄλματος ἐν τῇ
ἐρεύρῃ τῶν γλωσσικῶν φαινομένων ἀπὸ τῶν νῦν εἰς τοὺς
κλασικοὺς χρόνους, ἐκ τοῦ πολιτίμου τούτου, λέγομεν,
βιβλιαρίου σταχυολογούμεν τὰς ἐξῆς παροιμίας, χάριν
τῶν ἀναγνωστῶν τῆς *Ἑβδομαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως*.

1. Ἀπὸ σαλοῦ καὶ μεθυστοῦ τὴν ἀλήθειαν ἄκουε.
2. Τὸ ποιήσεις πάθης καὶ ἄλλο περισσότερον.
3. Ἐφαγε τὸν βοῦν καὶ εἰς τὴν οὐρὰν ἀπεστάθη.
4. Ὅπου φιλεῖς μὴ δάνειζε, ὅπου ἀγαπᾷς μὴ σύγναζε.
5. Ὅσον ἐξύπασε τὸ ὕννιν, πάλιν βελόνην σφίξει.
6. Κόπτε χρέος, κόπτε λύπην.
7. Τοῦ Αὐγούστου τὰ πεντάλιτρα τὸν Μάϊον ζητοῦνται.
8. Πρὸς τὰ σακκία μερίζει ὁ Θεὸς τὴν κρουάδα.
9. Τοῦ κακοῦ ὅλοι τοῦ χρεωστοῦσιν.
10. Διπλὸν σφίξει καὶ μοναπλοῦν οὐδὲν σφίξει.
11. Ὁ πτύων εἰς τὸν οὐρανὸν τὰ γένειά του πτύνει.
12. Ἄλλος εἶχε τὸ κουδούνιν καὶ ἄλλος ἐκουδούνει.
13. Ἐδῶ μένω καὶ ἄλλου φουρνίζω.
14. Ὅπου ἔχει πολὺν πιπὲρι βάνει καὶ εἰς τὰ λάχανα.
15. Γλυκὴ τὸ φαγεῖν, πικρὸν τὸ χέσειν.
16. Πρὶν πνιγούμεν δὸς τὸν ναῦλον.
17. Ὡς ἐδέξου τὰς πηκτάς δεξοῦ καὶ τὰς ἐμπηκτάς.
18. Πρὶν τοῦ ποταμοῦ ἐνδύματά σου σήκωνε.
19. Ποντικὸν βουλάς ὁ κάττης κόπτει.
20. Ὅπου πολλοὶ πετεινοὶ ἐκεῖ ἡμέρα οὐδὲν γίνεται.
21. Ἀναλαμπὴ χειμῶνος δάκρυα ποιμένος.
22. Ἀπὸ πτωχὸν μὴ δανεισθῆς, καὶ κλαίει καὶ ἀκο-
λουθεῖ σε.
23. Ἐὰν τὰ πρῶτα καλὰ καὶ τὰ ὕστερα κακὰ, ὅλα κακὰ.

χειμάρρου πολλάκις λαμβανόμενον ἄνευ ἡμῶς τῆς χάριτος τοῦ
μεγάλου κωμικοῦ.

Ἡ *Revue Bleue* (*Revue Politique et Littéraire*) ἐν
τῷ τελευταίῳ αὐτῆς τεύχει δημοσιεύει διάφορον τι ὑπὸ τὴν ἐπι-
γραφὴν «Ὁ ἀληθὺς ἀνακαλύψας τὴν Ἀμερικὴν», δι' ὃς διςχυ-
ρίζεται ὅτι οὐχὶ ὁ Χριστοφόρος Κολόμβος εἶνε ὁ τὴν Ἀμερικὴν
ἀνακαλύψας πρῶτος, ἀλλ' ὁ *Jean Cousin*, ὅστις ἀνεκάλυψε τὸν
ροῦν τοῦ Ἀμαζονίου τῷ 1488, ὁ δὲ Κολόμβος μετεχειρίσθη συμ-
πλωτῆρα τὸν *Cousin* τὸν *Vincent-Pincon*, ὃν παρέλαβε μετ'
ἑαυτοῦ. Ἀκόμη περὶ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς πολλὰ θὰ
γραφῶσι!

Ὡς γνωστὸν, ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρουγγαρίας Ἐλισάβετ
ἠκοδομήσατο ἐν Κερκύρᾳ λαμπρὸν μέγαρον ἐν ᾧ πολλάκις ἐφ'
ἱκανὸν χρόνον διαμένει καὶ ὅπερ ἐκάλεσεν Ἀχιλλεῖον ἐκ τοῦ
ὀνόματος τοῦ ἥρωος τῆς Ἰλιάδος. Ἐν τῷ Ἀχιλλεῖῳ θὰ οἰκοδο-
μηθῇ καὶ θέατρον λαμπρὸν, ἐπὶ τῇ βάσει ἐξαισίων σχεδίων, ἐν ᾧ
θὰ δίδονται θεατρικαὶ παραστάσεις καὶ μουσικαὶ συμφωνίαι.

24. Ὡς ὁ κόσμος καὶ ὁ Κοσμάς.

25. Ὅταν σε ταχθοῦν σιτάριν, τὸ σακκάκιν σου καὶ τρέχε.
26. Τὸν γάϊδαρον ἐκοῦρευαν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην οὐλιζεν.
27. Ὅταν ὁ Θεὸς τὸ γέννημα, ὁ διάβολος τὸ σακκίν.
28. Ὅταν ψωριάσῃ ὁ γείτων σου, εἰς κεδρέαν ἀγόραζε.
29. Ἡ γραῖα τὸ μεσοχείμωνον πεπόνιν ἐπεθύμησεν.
30. Εἴχαμεν σκύλον καὶ ἐδοθήει τὸν λύκον.
31. Οἱ δύο τὸν ἕναν πείθουν τὸν καὶ οἱ τρεῖς καταπο-
νοῦν τὸν.
32. Ὁ λύκος τὸ μαλλὶν ἀλλάσσει, τὴν δὲ γνώμην οὐ-
δὲν ἀλλάσσει.
33. Τὸ καλὸν ἄρνιν δύο μάννας βιζάνει.
34. Τῶν φρονίμων τὰ παιδιὰ πρὶν πεινάσουν μαγειρεύουν.
35. Εἰς σαλοῦ κεφαλὴν πολλοὶ κουρίσκω.
36. Τὴν ἐκρατοῦμεν ἄγαμον, εὐρέθη ἐγγαστρωμένη.
37. Βλέπε εἰς τὸ ἐν, μὴ πάθης δέκα.
38. Τὰ μικρὰ καὶ θαυμαστά, τὸν κοντὰ καὶ ἐπίκερδα.
39. Ὅπου πολλὴ ἀγάπη ἐκεῖ καὶ πολλὴ μάχη.
40. Σιγηροῦ ποταμοῦ τὰ βάθη γύρευε.
41. Ἐάν σου ἔλθῃ ἐν κακόν, περίμενε καὶ ἄλλο.
42. Ἡμεῖς κἄν ἐζυμώσαμεν, τὰ πλέα ἐχρεωστοῦμέν τα.
43. Ἐτρωγε καὶ τὰ ὀψάρια μου, ἔπτυνε καὶ εἰς τὰ γέ-
νειά μου.
44. Ἀποζώσου καὶ νὰ φθάσῃς.
45. Εἰς ἄλλου τὸ γιβέντισμα εὐρύθη ἄλλου ἄλογον.
46. Κηπουρέ, συνέπαρε καὶ θέλω νὰ ποτίσω.
47. Ἀπόψε τ' ἄγια κούντουρα καὶ αὐριον ἢ ἀνάληψις.
48. Μικρὸς τὸν μέγαν σκελεὶν βάλλει καὶ ῥίπτει.
49. Καθαρὰ καὶ κιθαρὰ ὅλα ἡ χάρις δέχεται.

M. N. Στ.

Ὡς γνωστὸν ὁ διάσημος τραγωδὸς Mounet-Sully περιοδεύει
ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ παρελθόντος μηνός, τυχὼν τῆς ἀδείας ἐξαι-
ρητικῶς τῆς διοικήσεως τῆς Γαλλικῆς-Κωμῆδας. Καθὰ φέρεται
ἐν Βιέννῃ, ἐν ᾗ ὁ Mounet-Sully μετὰ τῆς διαπρεποῦς τραγω-
δοῦ κυρίας Segond-Weber ἐδίδασκεν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ὠραι-
ότερου γερμανικοῦ θεάτρου Hofburg-Theater, ἔτυχε ἐνθου-
σιώδους ὑποδοχῆς. Ἀλλ' ὅπερ ἀξιοσημείωτον τοῖς γινώσκουσι τὸ
γερμανικὸν θέατρον, εἶνε ὅτι ἡ ἐλληνικὴ τραγωδία καὶ ἡ σεκπή-
ρειος προὔξεναν ἀρίστην ἐντύπωσιν ἐν τῇ γαλλικῇ μεταφράσει
αὐτῶν, ἥτις διαφέρει ἐν τούτοις τῶν ἡδὴ διδασκασίων ἐν Γερμανίᾳ
μεταφράσεων. Ὡς βλέπετε, ὁ ἐξοχος τραγωδὸς περιφέρει πανταχοῦ
καὶ τὴν ἐλληνικὴν τραγωδίαν, τὸν *Οἰδίποδα τύραννον*,
τὴν *Ἀντιγόνην*. Ὁ Mounet-Sully ἐκ Βιέννης μετέβη εἰς
Πετρούπολιν, ὅπου ἐπίσης ἔτυχε ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς, καὶ ἀπὸ
τῆς νωτέρας ταύτης πρωτεύουστος τῶν Τσάρων εἰς τὴν ἀρχαίαν,
τὴν Μόσχαν.

Εἶνε λυπηρὸν, διότι καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ὁ ἐπιφανὴς ὑποκρι-
τὴς δὲν θὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἡμετέραν πόλιν.